

λιθοστρώματος, ὡσεὶ φλόξ φωσφορώδης τέλματός τινος. Ἐξ ἐκάστης στήλης ἀναρτᾶται σιδηρεὺς κρίκος, καὶ ἐξ ἐκάστου κρίκου κρέμονται ἄλλοις:

Φκίνεταί εἰς τοὺς τοίχους θόλου τινὸς δοκὸς ἀμαυρωθεῖσα ἐκ τοῦ χρόνου, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν οἱ δέσμοι ἐκκρατομεῦντο. Τὸ ἐδάφος τῶν ὑπογίων παρουσιάζει ἔγχνη βημάτων, ἐντετυπωμένων κατὰ τὰς πολυχρόνιους αἰγματοσείας.

Σελίδες τινὲς ἀξιοθαύμαστοι τοῦ 'Ρουσσὸ ἐπέρχονται ἐπίσης εἰς τὴν μνήμην, κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τῆς λίμνης, ἣν περιγράφει διὰ τῆς συγκινητικωτέρας γραφίδος. Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ φρουρίου τούτου παριστᾷ μητέρα ῥιπτομένην εἰς τὰ κύματα μετὰ τὸν παῖδα, κινδυνεύοντα νὰ πνιγῇ. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς ὑπέρrettidos, ἥτις διηγεῖται τὸ συμβᾶν τοῦτο, εἶναι πλήρης συγκινησέως, ἀπελπησίας, ὅταν οὐδέποτε ἐξέφρασε καλλίτερον ἢ Γαλλικῇ γλώσσᾳ.

« Ἀ κύριε! ἃ εὐεργέτα μου! τί μὲ ἀναγκάζετε νὰ σᾶς γνωστοποιήσω; ἡ κυρία! . . . ἡ δυστυχὴς κυρία μου . . . ὦ Θεέ μου! βλέπω ἤδη τὴν φρίκην σας . . . ἀλλὰ σεῖς, σεῖς δὲν βλέπετε τὴν ἀπελπησίαν μας . . . Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς εἰπῶ . . . πρέπει νὰ τρέξω . . . Ἀ! τί θὰ γίνετε διὰν μάθῃτε τὴν δυστυχίαν μας; »

« Ἡ οἰκογένεια ἅπασα ἐμελλε νὰ γευματίσῃ χθὲς » εἰς Χιλλῶνα. Ὁ βαρόνος, ὅστις μετέβαινε εἰς Σαβοῖαν διὰ νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλοναί, ἀνεχώρησε μετὰ τὸ γεῦμα τὸν συνωδύεσθαι μέχρι τινὸς, καὶ ἔπειτα περιπατήσαντες παρὰ τὴν ὄχθην. Ἡ κυρία Ὀρβυ, καὶ ἡ σύζυγος τοῦ δημάρχου ἐπορεύοντο μετὰ τοῦ κυρίου. Ἡ δὲ κυρία μου, κρατοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν Ἐρρίεττην καὶ διὰ τῆς ἐτέρας τὸν Μαρκελίνον, ἤρχετο κατόπιν, ἐγὼ ἤμην ὀπισθεν μετὰ τοῦ πρεσβυτέρου τέκνου. Ὁ κύριος δήμαρχος, ὅστις εἶχε σταματήσει διὰ νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τινος, ἐπέστρεψε καὶ προσέφερε τὸν βραχιόνά του εἰς τὴν κυρίαν. Ἡ δὲ μὲ σέλλει τότε τὸν Μαρκελίνον. Ὁ μικρὸς τρέχει πρὸς ἐμὲ, κ' ἐγὼ πρὸς αὐτόν, παραπατεῖ, ὀλισθαίνει καὶ πίπτει εἰς τὴν λίμνην. Ἀφίνω μεγάλην κραυγὴν· ἡ κυρία σφύρεται, βλέπει τὸ τέκνον τῆς πίπτον εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ὁρμῶσα, ῥίπτεται καὶ αὐτὴ κατόπιν του.

« Ἐσώθησαν μὲν ἀμφότεροι, ἀλλ' ἡ μήτηρ ἔμεινε πολλὴν ὥρην λειποθυμημένη καὶ μόλις συνελθούσα ζητεῖ τὸν υἱόν της. Ὡ! . . . με ποῖαν παραφορὰν χάραξ τὸν ἐναγκαλίζεται! ἐπίστευσα τότε ὅτι δὲν τρέχει οὐδένα κίνδυνον ἡ ζωὴ της· ἀλλ' ἡ ζωηρότης αὐτῇ διήρκεσεν ὀλίγον . . . Φροδῶμαι ὅτι δὲν θέλει ζῆσαι. Εἴμαι δυστυχὴς! ἡ κυρία μου . . . δὲν ἔχει ζῶν! . . . »

Τὸ προαίσθημα ἐπραγματοποιήθη· ἡ γυνὴ ἀποθνήσκει! Εἶναι μὲν πλᾶσμα τοῦτο, καὶ ὅμως ἡ δυστυχία τῆς μητρὸς μᾶς συγκινεῖ ὅσον καὶ ἡ τοῦ Βεννιθάρ. Τίς δύναται νὰ διακρίνῃ ἐν τῇ ψυχῇ του τὰς παθήσεις, ὅν τὰ αἶτια ὑπάρχουσιν εἰς τὴν φυσικὴν

ἢ ἱστορικὴν πραγματικότητα, ἀπὸ τὰς ὁποίας γενῶνται αἱ ἐμπνεύσεις τῆς μεγαλοφυΐας. Ἡ τέχνη, ὅταν εἶναι ὀξεία τοῦ ὁματός τούτου, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀληθῆς, ὀλιγώτερον ἰσχυρὰ, παρὰ τὴν φύσιν καὶ τὴν ἱστορίαν.

Τὰ ἐπινοήματά της εἶναι ἐπίσης ζῶντα καὶ αἰώνια. Ἀνευ αὐτῶν, βλέπομεν ἄτελως τὰ πράγματα καὶ ἀτελὴ μόνον δυνάμεθα νὰ συλλαβῶμεν θαυμασμόν.

(Magasin pittoresque.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΟΦΙΣ.

—ο—

Ὅχι μόνον, κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, θαυμάσιον ἐκτελεῖ ἡ ἐπιστήμη. ὅχι μόνον ὁ ἄνθρωπος ἐξευρίσκει τὸ θάλασπος τοῦ ἡλίου καὶ συντέμνει τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου, κατορθόνων τὴν βλάστησιν καὶ ἀνθίσιν τῶν φυτῶν ἐν ἀκαρεῖ! ἀλλὰ καὶ τοὺς μύθους αὐτοὺς ἀποδεικνύει ἀληθεῖς. Τεταῦτα τοῦλάχιστον ἐπιστεύοντο μέχρι τοῦδε τὰ περὶ τοῦ θαλασσίου ὄφιος, περὶ τοῦ ὁποίου τοσάκις διέλαβον αἱ ἐφημερίδες μετὰ θαυμάσιότητος, καὶ τοσάκις αἱ εἰδήσεις τῶν ἀπαδείχθησαν μύθοι. Τίς οἶδεν ἐὰν μετ' οὐ πολὺ ἐφευρεθῶσι καὶ οἱ πτερωτοὶ ἐκείνοι δράκοντες τῶν ἀρχαίων, οἱ σάτροι, οἱ κύκλωες, αἱ Σειρήνες! . . . μολονότι πόσαι δὲν ὑπάρχουσι καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας θελκτικαὶ Σειρήνες . . . καὶ μολονότι πραγματικῶς ἀνεγνώσκωμεν ἐσχάτως δ. ἡγήσιν πλοίαρχου τινὸς πάλιν, ἀκούσματος ἄγματος ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, ἰζόντος σχεδὸν Σειρήνα. Ἡδὴ ἐφημερίς τις τῆς Ἀμερικῆς δημοσιεύει ἐπιστολὴν ἐνὸς πλοίαρχου, διηγουμένου ὅχι μόνον ὅτι εἶδε τὸ θαλάσσιον τοῦτο καὶ μυθώδες τέρας, τὸν ὄφιν, ὅχι μόνον ὅτι τὸ κατεδίωξεν, ἀλλ' ὅτι τὸ συνέλαβεν, ὅτι ἔχει εἰς τὴν κατοχὴν του τὸ δέρμα του, τὰς ἀκάνθας του, τὴν κεφαλὴν του. Οὐδὲν παραδόξον, αἱ ἦναι καὶ ἡ εἰδήσις αὕτη ἐκ τῶν ἀστειῶν ἐκείνων roufs τοῦ Ἀμερικανικοῦ τύπου, ἀλλ' ἐπειδὴ, ὅπως δὴπατε, τὸ πρᾶγμα φαίνεται περίεργον, δημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας περιτοπὰς τινὰς ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ συλλαβόντος τὸν ὄφιν πλοίαρχου.

Ἐνῶ τὸ πλοῖον τοῦ πλοίαρχου Σλύδουρ ἔπλεε τὴν πρωτὴν τῆς ἀ. Ἰανουαρίου (ν. ε.) εἰς τὰς θαλάσσας τῆς βορείου Ἀμερικῆς, ἰθαγενεῖς τις τῶν Μαρκεσιῶν νήσων εἶδεν αἰφνης τέρας τι πλεόν εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μιλίου. Καὶ ἀρχὰς ἐξελέθη ὡς φάλαινα. Ἐπειτα ἐχάθη πάλιν, ἔπειτα πάλιν ἀνεφάνη, καὶ ὁ νησιώτης ἰδεοβαίου, ὅτι δὲν ἦτο φάλαινα.

Τέλος ἐδυνήθη νὰ τὸ ἱδῇ καὶ ὁ πλοίαρχος, καὶ ἀμέσως κραυγάζει:

— Εἶναι ὁ θαλάσσιος ὄφις. Εἰς τὰς λέμβους!

Ἰδοὺ δὲ ἤδη πῶς περιγράφει τὴν σύλληψιν του.

... « ἂν λέμβοι διευθετήσαν, καὶ ἐγὼ ἐπί-
 θησα εἰς τὸ λεμβιδίόν μου, καθ' ἣν μάλιστα στιγμήν
 ὁ ὄρις ἤρχισεν νὰ κινῆται ὀρμητικῶς, ὥστε μᾶς ἠνάγκα-
 σε νὰ τὸν κυνηγήσωμεν. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρῶς
 ἐπ' αὐτόν. Πλὴν δὲν ἐβλέπομεν πλεόν
 τὸ τέρας. Μετὰ μίαν ὥραν ἀνεφάνη μακρὰν ἡ-
 μῶν ὀλίγον, καὶ ἔχον τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς
 τὴν πῶραν τοῦ πλοίου μας. Διέταξεν νὰ στρέψωσι
 τὸ πλοῖον. Μόλις ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν μου,
 καὶ τὸ τέρας, στρεφὲν ἐκ νέου, ἤρχισεν νὰ κινῆται ἐνώ-
 πιον ἡμῶν, ἀπέχον εἰς μιλίου περίπου ἀπόστασιν.
 Βίλικρινῶς ὁμολογῶ, ὀλίγον ἤλπισα, ὅτι ἐδυνάμην νὰ
 τὸ συλλάβω, καὶ ἐδίστασα πρὸς στιγμήν τοῦ νὰ τὸ
 διώξω. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησε καὶ εὐρέθημεν
 ἡμῶν μίλιον μακρὰν αὐτοῦ. Ἐπλησιάζσαμεν τότε τὰς
 λέμβους, καὶ, ἀφ' οὗ ἐρρίψα τὴν βολίδα, εἶπον εἰς τὸν
 πηδάλιουχον Ζήμες Οὐύμωρ, ἐκ Βερμὼν, νὰ ἐμπήξῃ
 τὸν κάμακρον. Ἡ γέρῃ ἐκείνος ἀτρόμητος, καὶ δὲν εἶχον
 τελειώσει ἐγὼ, ὅτε δύο κάμακες ἐνεπήχθησαν με-
 ρεῖς εἰς τὸ τρομακτικὸν σῶμα τοῦ τέρατος τούτου.
 Ἐκραξεν τότε, ὅ π' ἰσω! Τὰ σχοινία, αἵτινα συνεύχοντο
 τῷ κάμακι, ἐξετυλίχθησαν, ἀλλὰ τὸ τέρας δὲν ἐκινήθη
 παντάπασι. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁμοῦς ἐκινήθη ὀλίγον,
 ἀνυψώσαν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν οὐρὰν του συγχρόνως.
 Ἡ κεφαλὴ του ἦτο τρομακτικὴ καὶ φρίκης ἐνέπληρ-
 ῆς τὸ πλήρωμα. Τρεῖς τούτου ἐπήδησαν εἰς τὴν θάλασσαν.
 Ἐγὼ δὲ ἔφερον μετ' ἐμοῦ λόγχην, τὴν ὅποιαν ἐνέ-
 πηξα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ τέρατος· ἀλλὰ πάραυτα
 ἀνεντράπη ἐντὸς τῆς λέμβου, καὶ εἶδον οὕτην πληρου-
 μένην ὕδατος. Ἐσθκώτην, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνατραπείς
 ἔπεσα εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ ναῦται μὲ ἐξέβαλον καθη-
 γομένον. Ὅτε ἤγειρα τὴν κεφαλὴν, τὸ θηρίον εἶχε
 γίνεαι ἄφαντον. Ἄλλο δὲν ἐφύναξα, εἰμὴ νὰ ἐκτυλίξωσι
 τὰ σχοινία.

Εἰς τῶν ὑποεπιστάτων τοῦ πλοίου, ὁ Βενσὼν, ἔλαβε
 τὸ σχοινίον. ὅπερ ἐχαλάρωθ' εἰς τὰς χεῖράς μου, καὶ
 ἔδρασε τὸ ἐδικόν του, ὅπερ ἐτανύθη ἀμέσως. Τὸ ἄ-
 κρον αὐτοῦ ἐδόθη εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ ὄρις κατεβυθίστηκε,
 καὶ ἐσυμβούλευσα τοὺς ἀξιωματικούς νὰ μὴ τραβῶσιν
 ἰσχυρῶς, φοβούμενος, μὴ ἐκδηληθῶσιν οἱ κάμακες. Τὸ
 σχοινίον ἀφῆθη, ἕως οὗ ἔμεινεν ἀκίνητον. Εἴχομεν θέσει
 εἰς ἐνέργειαν ἤδη τέσσαρα σχοινία 4000 β'ρυμίων,
 ἤτοι 6000 ποδῶν. Εἰς ὅποιον τρομαρὸν ἐάθως ἐνὸς
 μιλίου καὶ ἐνὸς οὐδὲν κατεβυθίσθη! Καὶ μολοντοῦτο
 εἰς τοιοῦτον ἐάθως τὸ ἐάρος του ἦτον ἐπαισθητὸν, τὸ
 σχοινίον δὲν ἐλύγισε.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρῶς, καὶ μὲν ἐτόλμων νὰ περι-
 σείλω τὰ ἱστία, διὰ νὰ μὴ κινώμεθα. Ἡ λέμβος ἐκινδύ-
 νευσε, καὶ ἐδιάσθη νὰ δέσῃ πάλιν τὸ σχοινίον εἰς τὸ
 πλοῖον, διακινδυνεύων οὕτω τὴν ἐκβολὴν καὶ αὐτῶν τῶν
 καμάκων. Οὕτως ἀναιμεινόμεν τὴν ἀνάβασιν τοῦ ὄρεως.
 Τὴν 4 ὥραν μ. μ. ὁ ἄνεμος ἡλαττώθη καὶ κατεπεσεν
 ὅλως μετ' ὀλίγον. Περὶ τὴν 8 ὥραν ὑπῆρχεν ἐντελής γα-
 λήνη, νύξ λαμπροτάτη, οὐρανὸς καθαρὸς, αὐρα λεπτο-
 τάτη μάλιστα ἔπνεεν, ἡ θάλασσα ἦτο λειοκύμων. Οὐ
 δεῖς τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ἔκλεισε βλέφαρον ὅλοι ἐσυζητοῦ-
 μεν περὶ τῆς λείας μας. Προδῆλως ὁ ὄρις ἦτο εἰς τὸν
 πυθμένα, ἔμεινε πολὺ ὁμοῦς τὸ σχοινίον δὲν ἤρχισεν νὰ
 λυγίσῃ, εἰμὴ τὴν πρωΐαν τῆς 2, ἤτοι 46 ὥρας
 μετὰ τὴν καταβύθισιν τοῦ ὄρεως. Κατέβημεν εἰς τὸ
 πρόγευμα, ὅτε ἀντήχησεν ἡ φωνή, Ἰδοὺ! Ἰδοὺ!

Ἐν ἀκαρεῖ ὅλοι εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος!
 Τρεῖς ἐλογχίσσαμεν τὸν ὄριν καὶ σημεῖα ζωῆς δὲν ἔδωκε.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέβαινον ἐν τῷ μεταξὺ ἐπὶ τῆς ἐπι-
 φανείας, ἐν ᾗ περίεγχε αὐτοῦ ἐκυμαίνον τὰ τμήματα τῶν
 πνευμόνων του. Ἐξηκολούθησαμεν νὰ τὸν κεντῶμεν διὰ
 τῆς λόγχης, ὅπως εὐρωμεν μέρος εὐαίσθητον· τέλος ἐκί-
 νηθη, καὶ ὑπῆρξαμεν οἱ θεαταὶ τῶν τρομαρῶν σπασμῶν
 τῆς ἀγωνίας του. Οἰδεῖς ἡμῶν θέλει ποτὲ λησμονήσῃ
 τὴν σκηνὴν ταύτην· τὰ κινήματα τοῦ θηρίου ἦσαν ταχέα
 ὡς ἀτραπὴ, καὶ ἐνόμιζε τις ὅτι χίλιοι μέλινες τρο-
 χοὶ ἐκινουῦντο μανωδῶς ἐντὸς τοῦ· ἐκ διαλειμ-
 μάτων ἡ οὐρὰ καὶ ἡ κεφαλὴ ἐκκίνητον ἐπὶ τοῦ καθη-
 μαγμένου ἀφροῦ, καὶ ἡκρούμεν θόρυβον, μηχανοὶ κατε-
 χθόνιον. ὡς ἐξ ἄλλου προερχόμενον κόσμου, ἡχὼ ἀγω-
 νίας ἀγνώστου καὶ γιγαντώδους. Τίγος φρίκης κατέρρεεν
 εἰς τὸ δέρμα ἡμῶν.

Οἱ σπασμοὶ διήρκεσαν 10 ἕως 15 λεπτά, ὅτε ἔπαυ-
 σαν ἀφ' ἑαυτῶν. Ὁ ὄρις ἐγειράς τὴν κεφαλὴν του, κατέ-
 πησαν, ἐλύγισεν ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ ἔπειτα ἔμεινεν ἀ-
 κίνητος. Ἡτο ἡδὴ νεκρωμένος. Ἐξέβαλον τότε τὸν πῆ-
 λον μου, καὶ ἐννέα θορυβῶδη οὐρὰ ἀντήχησαν εἰς τὸν
 αἰθέρα. Τῆς λείας ἡμῶν εἴμεθα ἤδη κύριοι!

Ὁ ὄρις, ὑπιάσας, ἀφῆθη εἰς τὴν ῥοτὴν τῶν κυμάτων.
 Ἐσκέφθημεν τότε, τί νὰ πράξωμεν. Μετὰ μικρὰν συζή-
 τησιν, ἐπέσθημεν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ φέρωμεν αὐτὸν
 εἰς εἰς τὴν λιμένα, καὶ ὅτι μόνον ἐδυνάμεθα νὰ σώ-
 σωμεν τὸ δέρμα, τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὀστέα. Διέταξεν
 τότε ἕνα Σκῶτον ἐκ τοῦ πληρώματος, ὅστις ἐξωγράφει
 ὀλίγον, νὰ μοι αὐτοσχεδιάσῃ τὸ θηρίον. Ἐτερος κατέβη
 νὰ μετρήσῃ αὐτό. Ὁ καιρὸς τὴν ὥραν ταύτην ἦτο λαμ-
 πρότατος.

Ἐπειδὴ παρασκευάζω ἐκθεσιν καὶ περιγραπὴν περι-
 στατωμένην τοῦ ὄρεως τούτου, ἀρκούμαι ἤδη νὰ σᾶς
 δώσω γενικὰς τινὰς πληροφορίας περὶ τοῦ μέγιστου
 αὐτοῦ. — Ἡτο ἄρρηκτος μῆκος εἶχε 403 ποδῶν καὶ 7 δα-
 κτύλων, παχὺς δὲ περὶ μὲν τὸν λαϊμὸν 49 ποδῶν καὶ
 4 δακτύλων, περὶ τοὺς ὤμους 24 ποδῶν, καὶ περὶ τὸ
 παχύτερον μέρος, τὸ μέσον, 49 ποδῶν. Ἡ κεφαλὴ του
 ἦτο μακρὰ καὶ ἐπίπεδος, φέρουσα ρυτίδας, ἡ γλῶσσα
 του εἶχεν τὴν ῥίζαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ στομάχου. Ἡ
 οὐρὰ, λιγνόμενος οὕτως, κατέληγεν ὡς αἰχμή, ἔχουσα
 εἰς τὴν ἄκρην χόνδρον λεῖον καὶ σιερόν. Ἡ ῥάχις ἦτο
 μελανή, σχεδὸν ὑπόφαιος καὶ κύτρινος εἰς τὰ πλάγια. Ἐ-
 πὶ τῆς κοιλίας ἐφαίνετο ἐκτεταμένη καὶ κατέχουσα τὰ
 δύο τρίτα τοῦ ὅλου μήκους στενὴ πρὸς λευκὴ γραμμὴ.
 Ἐβρυνθήσαντες τὸ δέρμα, εἶδομεν ἐκτετατηγμένον, ὅτι ἦτο
 ἐλαττώδες τοῦτο, ὡς τὸ τῆς φαλκίνης, ἀλλὰ μόνον 4 δα-
 κτύλους παχύ. Το ἔλακτον ἦτο εὐκαλῶς, ὡς τὸ ὕδωρ, καὶ
 ἦτο εὐκόλως, ὡς ἡ ῥήτινη. Τὸν ὄριν ἐκομμακιάσα-
 μεν, ἀλλ' ἐδυσκολοῦθημεν νὰ τὸν ἐκδάρωμεν κατ' ἀρ-
 χάς. Τὸ δέρμα ἐστένευεν ἐκβαλλόμενον. Ἄν ἐπὶ τοῦ σκέ-
 λετοῦ ἐτανύετο ἐπὶ ἐκτάσεως 20 ποδῶν, ἅμα ἐξεβάλ-
 λατο, ἐστένευε μέχρι τῶν 6. Ἐκόψαμεν τὴν κεφαλὴν καὶ
 ἐθέσαμεν αὐτὴν εἰς τὸ ἄλας.

Ὅλα τὰ ὀστέα τὰ ἐφυλάξκαμεν, καὶ ἐξ τοῦ πλοίου τὰ
 καθαρίζουσι. Ἀνοίξαντες τὸν ὄριν, εὐρωμεν ἐντὸς τοῦ στο-
 μάχου του μέγαν μέλανα ἰχθυὸν, τοῦ ὁποίου ἀμέσως τὸ
 χρέας ἀπεχωρήθη τῶν ὀστέων. Ὅτις τῶν πνευμόνων τοῦ
 ὄρεως ἦτο τρεῖς πῶδες μακρύτερος τοῦ ἑτέρου. Ἡ σια-
 γὴν του εἶχεν 94 ὀδόντας ὀξεῖς, ἐστραμμένους
 εἰς τὰ ὀπίω καὶ παχεῖς, ὡς ὁ ἀντίχειρ, εἶχε δύο
 μυκτῆρας, ὡς ἡ φάλαινα, ὅπερ μᾶς φέρει νὰ πιστεύσω-
 μεν, ὅτι ἀναπνέει, ὡς ἐκείνη. Εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ τέσσαρα
 περὶ γὰρ. Ἐξέβαλομεν τοὺς σπονδύλους τῆς ράχους. Ἐ-
 δύνάτο ὁ ὄρις οὕτως νὰ κυματίζῃ τὸ σῶμά του καθ' ὅ-

λὴν αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, ὥς ὅρις, καὶ νὰ φαίνεται μακρόθεν ὡς συνδεδεμένα θαρέλια. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔκαθαρίζαμεν τὰ ὄντα, ἅτινα ἤδη διατηροῦνται καθαρῶτα, εἶναι πορώδη καὶ μελαγχρινὰ τὸ χρῶμα — Εἰς ῥακὴν ἐφόλαξεν τὴν καρδίαν καὶ τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὄψεως τούτου. Ἡ κεφαλὴ, εἰ καὶ τοθειμένη εἰς ψυχρὸν μέρος, ἤρχισεν μολοντοῦτο νὰ θλάπτεται· ἀλλ' εἵμαι ἤδη πλησίον πολὺ τῆς ξηρᾶς, καὶ θέλω ὑπομείνῃ τὴν δυσωδίαν, ἣν προσενεῖ, διὰ νὰ τὴν διατηρήσω.

MANIAI MEGALON ANDPON.

— ο —

Ὅς πρὸς τὰς προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας, ἀξιωμαγόμενοι μάλιστα εἶναι οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὴν ἐκπτώσιν των. Καὶ αὐτοὺς, πολλὰ συμβάνια τοῦ κοινοῦ βίου ἐνέβαινον κακῶς οἰωνούς. Αἱ προλήψεις αὗται μεταβάται καὶ εἰς τοὺς Γραικερῶμαίους, σῶζονται αἱ πλεῖσται καὶ μέχρι τῆς σήμερον παρ' ἡμῖν, ὡς αἱ ἀποφράδες ἡμέραι κλπ.. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ἀποφράδα τὴν τρίτην, οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν παρασκευὴν, οἱ Ῥῶσοι τὴν δευτέραν, ἄλλοι τὴν τετάρτην, καὶ ἄλλοι ἄλλην, ὥστε καμμία σχεδὸν ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος δὲν εἶναι χρηστὴ.

Εἶπομεν δὲ οἱ πολλοὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν εἶχον παραδόξους ἀνυπαμίας. Ὁ αὐτοκράτωρ Οὐσπασιανὸς ἦτον εἰς ἄκρον φυλάργυρος. Ὁ ἱπποκόμος αὐτοῦ ὑπεσχέθη ποτὲ νὰ οἰκονομήτῃ μακρὰν συνδιάλειξιν μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς τινὰ πολίτην, ἐπὶ χρηματικῇ ἀμοιβῇ. Τὸ πρᾶγμα ἐγένετο, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, ἀλλ' ὅταν ὁ Οὐσπασιανὸς ἐπληροφορήθη τὸ πόσον κέρδος ὠρελήθη ὁ ἱπποκόμος του, δὲν ἤτχυνθη νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτοῦ τὴν ληφθεῖσαν ποσότητα!

Καὶ ὁ Κάτωρ, αὐτὸς ὁ ἀνεπιληπτός Κάτωρ, ὁ Κηνωρῶν ἐπικληθεὶς, ἐξήτει κατὰ τὸν Πλούταρχον, τὴν τοκογλυφίαν, εἰσπράττων τόκον ἐπὶ τόκῳ εἰς τὸ τῶν δούλων καὶ τῶν πλοίων ἐμπόριόν του. Λέγουσιν ἐπίσης, ὅτι καὶ ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Λουδοβίκος ὁ Φίλιππος ἦτον εἰς ἄκρον φειδωλὸς καὶ οἰκονόμος.

Ἡμέρα τι, ἐνῷ αἱ βασιλόπαιδες ἔκαμον τὸ μάθημα τῆς ζωγραφικῆς μετὰ τοῦ διδασκάλου των, εἰσέρχεται ὁ πατήρ. Γενομένου δὲ λόγου, φυσικῶς, περὶ ζωγραφικῆς, ὁ Φίλιππος ἤξiou ὅτι οὐδεμιᾶ τῶν εἰκόνων του τὸν ὁμοιάξῃ καὶ ἐκβάλλων τοῦ κόλπου του ἓν πεντόφραγκον, καὶ ῥίπτων αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Ἰδού, λέγει, ἡ μόνη εἰκὼν, ἥτις ἀληθῶς με δμοιάζει.

Ἐνῷ δὲ αἱ ἡγεμονίδες ἐξέταζον τὸ νόμισμα, θαυμάζουσαι διὰ τὴν ὁμοιότητα, κλητὴρ τις εἰσέρχεται αἰφνης καὶ ἀναγγέλλει τῷ βασιλεῖ, ὅτι συνῆλθε τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, καὶ περιμένεται ἡ Α. Μ.

Ἀπῆλθεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ τὰ κοράσια ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζωσιν ἀναμεταξύ των καὶ νὰ χαμογελῶσι καὶ νὰ κυττάζωνται, ἥ δὲ πονηρότερα, ἡ νεωτέρα βεβαίως, εἰδειν εἰς ὅλας τὰς ἀργυρεὺς νόμισμα.

Ἀλλὰ μόλις παρῆλθον δέκα λεπτά καὶ ἐπανερχεται ὁ βασιλεὺς.

— Ἰδού ὑπουργικὸν συμβούλιον, τὸ ὅποιον δὲν διήρκατο πολὺ, εἶπεν ἡ μία. — Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη.

— Εἶναι τόσῳ πλέον εὐχάριστον τοῦτο, ὅτῳ συμβαίνει σπανιώτερον, ἡμέρα ἢ ἡμέρα. — Ὁ βασιλεὺς ἐθεώρησε τὴν λαλοῦσαν.

Δὲν ἐτελειώσεν εἰτέτι τὸ συμβούλιον, ἀπήντησε διευθυνόμενος βραδέως πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ὁμοίει τώρα ὁ πρωθυπουργὸς καὶ δὲν θὰ τελειώσῃ τόσον γρήγορα.

Καὶ ἐνῷ ἐπάτει ἤδη τὸ κοιῶριον τῆς θύρας, ἔστη αἰφνης καὶ ἐπιστρέφων μετὰ προσποιημένης δῆθεν ζωηρότητος.

— Ἀλήθεια! προσθέτει ἀποτεινόμενος εἰς τὰς θυγατέρας του, νὰ μὴν ἰλησμήνησα ἔδῳ τὸ πεντόφραγκον, τὸ ὅποιον σὰς εἰδείκνυα πρὸ ὀλίγου.

Ἰλαρὸς καὶ παρατεταμένος γέλως ὑπεδέχθη τὴν ἐρώτησιν ταύτην, καὶ ἐν τῶν κορασιῶν τῷ ἔτινι μακρόθεν τὸ ἀργύριον. Ὁ βασιλεὺς ἐλαβε ζωηρῶς τὸ νόμισμα, τὸ ἐβύθισεν εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἔσπευτε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, ἐνῷ τῶν θυγατέρων του ὁ χαμόγελος διήρκει. . .

Πλὴν καὶ ὁ οἶος ἐκυρίευσε πολλοὺς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ὁ Σύλλας λέγεται, ὅτι ἀπέθανε πνιγὴς εἰς τὴν τράπεζαν, ἀπὸ τὸν πολὺν οἶνον, ὅσον ἔπιεν αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του. Γκωστόν, ὅτι καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου τὸ μόνον ἐλαττωμα, τὸ ὅποιον ἠελύρωσε καὶ τὴν δόξαν του, ἦτον ἡ οἰνοποσία. Ὁ Μάρκος Ἀντώνιος μεθύων καὶ ἐργιάζων, διέταττε τὸν φόρον τῶν ἐπισημοτέρων πολιτῶν τῆς Ῥώμης. Ὁ Πλάτων συνέγραφε τότε μόνον, ὅταν ἔθυσεν μικροὶ τῷ Βάκχῳ, ὁ δὲ Ἀλκαῖος μόνον ὁσάκις ἦτο στουπὶ, καὶ τὴν κοινὴν ἐκφρασιν, ἔγραφε καλοὺς στιχοὺς.

Ἡ ἰδέα δὲ ὅτι ὁ οἶος φέρει τὴν ἐμπνευσιν, ἄλλοτε ἐπεκράτει τοσοῦτον, ὥστε οὐδεμίαν εἶχον ὑπόληψιν περὶ ποιητοῦ ὑδροπότου, καὶ ἔλεγον παροιμιωδῶς,

« Non est dithyrambus, si aquam bibat, »

Ὁ πίνων ὕδωρ οὐ δύναται ποιῆσαι διθύραμβον.

Οἱ φιλοτίμοι γωνρίζουσι τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον τύραννον τῆς Ῥωσσίας, *Иванъ τὸν Γρόζνοϊ* (τὸν τρομερόν.)

Ὁ μελομανὴς τύραννος οὗτος τίποτε ἐκτὸς τῆς μουσικῆς δὲν ἠγάπα εἰς τὸν κόσμον. Ὅσάκις παρευρίσκετο εἰς τὴν λειτουργίαν, ὅπου τοσοῦτον ἐναρμόνιος καὶ σοβαρὴ ἡ Ῥωστικὴ ψαλμωδία, ἐνθουσιῶν, ἐλάμβανε ῥόπαλόν τι καὶ ἐκτύπα τὸν χρόνον κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν δυστυχῶν αὐλικῶν του. Ὁ ἄξιος τοιοῦτου πατρὸς υἱὸς αὐτοῦ Φῆδωρ ἐδαπάνησε τὸν πλεῖστον τῆς βασιλείας του χρόνον, σημαίνων τοὺς κώδωνας.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΧΗΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὁ Φίλιππος Βαλδούκιος ἦτο εἰς τῶν ποτῶν εἰς τὴν ὠραίαν Φλωρεντίαν ἀναδειχθέντων διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς περὶ τὰ πολιτικὰ εὐφυίας των. Εἶχε σύζυγον ἣν ἐμπαθέστατα ἠγάπα· ἀλλ' ὁ θάνατος ὁ μηδενὸς